

пераклады

пераклады

Марыя Якубоўская

...Ці растануць сънягі?
Ці нас выкупіць Хтось?
І ці ў Слове адкрынецца Слова?...

Белым па белым*

I.

Зъянацку так – заблішча, як прамень,
Тваё імя высокае на долі.
Шчыміць душа, з якой ніхто й ніколі
Не выплаўляў такой зары агмень.
Сярод вятроў адзіны адгадай,
Якому зоркі сінь нябёс давераць.
Ты не чакай мяне, ты не чакай –
Зары ніколі думкамі ня зъмераць.
Хоць прадчуваньне кліча ў далячынъ,
Як казка, што галубіла маленства,
Ня кінь яе, ня кінь яе, ня кінь!
Яна пячэ і паліць да шаленства.
Няхай агонь, няхай зары мана,
Абы не немата, што нішчыць долю.

Пераклад
з украінскай –
Ірыны
БАГДАНОВІЧ.

*Часопісны варыянт.

Ахвярны дзень, тлум, горад, гамана,
А я іду – іду ў бязъмернасьць болю.
А я адна – бы ў полі тым вярба,
Вакол – натоўп вясёлы і стракаты.
Глытае нас самота і журба,
І ў тым ніхто, ніхто не вінаваты.

2.

Да пляча прытулюся – і съцішыцца боль,
Чуеш, хвалі яго разышліся?
З-пад ляза яго ўстану жалейкай, дазволь!
Не зынкай ад мяне. Не сядзіся
На маўчаньне маё, што замоўкла на міг,
На расхрыстаных думак палацы.
Ці ты чуеш, як боль мой пад сэрцам
шчыміць,
Ці ня хочаш ты з гэтым спазнацца?
Ці на досьвітку сум змог тваю весялосць,
Замест сэрца пакінуў ільдзінку?
Не блазнуй! Не хавайся! Такі ўжо мой лёс,
Каб тримацца за бубліка дзірку.

3.

Бяздоныне ночы, як бяздоныне сну.
І ты ляціш, нібы дымок сьвітальны.
І ты – найлепшы, хоць не ідэальны.
Ты — проста мой. Ня ведаю – чаму.
Расстаньне – гэта церпкая мяжа.
І жаль, і боль – у пальцах і далонях.
І ты ў сваёй эпосе – як чужак,
Як сьвіст вятроў, расьпятых тут, на
скронях.
Дарэмна ўсё: закручваю сама
З размоў вятроў дзівосныя сувоі.
Чужыя мы – ды найрадней няма,
Так кажа сэрца ціхае й съляпое.
І так, наводдаль, крочым у сусьвет,
Падзеленыя, як акрайчык хлеба.
На выпадковых птушак і камет
Падобныя ў халодным сінім небе.

7.

Грош ламаны – вякі, грош ламаны – душа.
Заплаці за яе, як у храме,
І ў засьвет-небакрай не съпяшай-пасъпяшай,
А каліна – як съвечачка ў браме.
Ціха плачуць сънягі на зыходзе зімы.
Што за лёс быць сумётам сагрэтым!
Затрымайся на міг! Бо самотныя мы,
Як самотныя ў рамах партрэты.
Толькі вочы – наўзрыд. А душа – як віна.
Выкупляльная малітвай ёй — ранак,
Не цурайся яе, не чужая яна,
Хоць съварбяць ёй шматлікія раны.
Ці растануць сънягі? Ці нас выкупіць Хтось?
І ці ў Слове адкрыеца Слова?
Зноў сънягі і сънягі. Зноўку плача Хрыстос,
І вякі з намі доўжаць размову.

8.

Так проста: трошкі кавы і віна,
І ўсплеск рукі самотны, як уява,
Нібы спагаду горне ў сэрцы нам,
Якой зашмат ніколі не бывае.
А мухі сонна млеюць ад нуды –
У цыгарэтным хмелю лень ім лётаць.
Зялёны ўбор мой – колерам бяды,
Такі зялёна-жоўты, быщам лотаць.
Глыток віна, пачуцьця ўзыркі зыніч,
А за дзьвярмі – банальны танец буры.
Пакліч яе да століка, пакліч,
Ня будзь такі, ня будзь трагічна-хмуры...
Налі віна – яшчэ налі віна!
Яна прысадзе каля ног, як вечар...
Як ты – адзін, так і яна – адна,
Але не абдымай яе за плечы.

9.

Так плача арабінава вясна,
Аж у дажджы ўвесь небакрай дазваньня,
Як быщам восень выпіта да дна,
Як келіх той, напоўнены чаканьнем.
Як быщам ты – на ўсе вякі адзін.
І больш ніхто нішто не пераважыць.

Сплятаю вечар з белых арабін,
Марозам бітых, ды такіх адважных.
Яны ідуць скрэзь буру напралом.
Для іх съпяваць – што вымалёўваць
долю.
Яны ня ўмеюць бавіцца са злом,
Як і ня ўмеюць жыць яны ў няволі.
Для іх сусьвет – адно астражны тлум,
Калі цябе душа не адчувае,
На ўсе вякі такі ў ёй съвеціць сум,
Што найраднейшай праста не бывае.

10.

Будзе поўнач –
як неба, якое застыла над намі.
Ціха ўсхліпне званок,
як за рогам будынку таксі.
Ці ты зловіш яго?
Ці растане той сынег пад нагамі?
Бела-белым чаруе зіма – на парозе вясны.
Будуць рукі твае ападаць,
як съняті у лагчынах.
Хлеб пароўну разломім
і крышку прыгубім віно.
Як зары не спыніць,
так начы прачытаць немагчыма.
Толькі месяц спакойна
і ўладна глядзіць у вакно.
